

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka340/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 marca 2021 roku sygn. akt II K 628/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błędnego zastosowania sposobu łączenia kar pozbawienia wolności w oparciu o przepisy prawa karnego obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 23 czerwca 2020 roku, zamiast w oparciu o porządek prawny obowiązujący od dnia 24 czerwca 2020 roku, co	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>skutkowało niepołączeniem węzłem kary łącznej kary 6 pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1070/12, odbytej w okresie od 18 stycznia 2016 roku do dnia 16 lipca 2016 roku</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego nie jest zasadny. W przedmiotowej sprawie zaistniała sytuacja, w której część skazań nastąpiła przed 1 lipca 2015 roku (wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1070/12, wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi dnia 17 listopada 2014 roku sygn. akt VI K 715/14), część skazań nastąpiła przed 24 czerwca 2020 roku (wyrok Sądu Rejonowego w</p>				

Rawie Mazowieckiej
z dnia 11 grudnia
2015 roku sygn. akt
II K 579/15 ,wyrok
Sądu Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim z dnia
9 marca 2020 roku
sygn. akt II K
811/19), zaś ostatni
z wyroków - z dnia 9
września 2020 roku
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim sygn.
akt VII K 265/20
zapadł i
uprawomocnił się
pod rządem
aktualnie
obowiązującego
stanu prawnego
(od 24 czerwca
2020 roku).
Sąd rejonowy
prawidłowo
zastosował ogólne
zasady prawa
intertemporalnego
określone w art. 4
& 1 k.k. (a nie
przepisy szczególne
określone w art.
81 ust. 1 i 2
ustawy z dnia
19 czerwca 2020
roku o dopłatach
do oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami COVID -
19 oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w związku
z wystąpieniem

COVID - 19 (Dz. U z 2020r. poz. 1086)dotyczące w ust. 1 łączenia kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji - przed 24 czerwca 2020 roku i łączenia kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie nowelizacji - po 24 czerwca 2020 roku) i wyprowadził prawidłowy wniosek, iż względniejszy dla skazanego jest stan prawny obowiązujący w okresie od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku. (zob. postanowienie Sąd Apelacyjny w Lublinie II Wydział Karny z dnia 27 stycznia 2021 roku II AKz 2/21).

Na gruncie aktualnie obowiązującego art. 85 & 1 k.k. punktem wyjścia dla określania kar (wyroków) podlegających łączeniu będzie zawsze pierwsze przestępstwo, które chronologicznie nieprzegrodzone wyrokiem dotyczącym tego czynu będzie pozostawać w realnym zbiegu z kolejnym

przestępstwem.
Analiza dat
wydanych wobec
skazanego wyroków
i dat poszczególnych
objętych nimi
czynów prowadzi
do konkluzji, że
jedynie dwa ostatnie
wyroki tj. wyrok
Sądu Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim z dnia
9 marca 2020 roku
sygn. akt II K
811/19 i wyrok
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
9 września 2020
roku sygn. akt VII
K 265/20 spełniają
ten warunek, gdyż
czyn którego dotyczy
ten ostatni wyrok
popelniony został od
1 do 12 grudnia
2019 roku, a więc
przed wydaniem
pierwszego z tych
wymienionych
wyroków (tylko
one tworzą zbieg
realny pozwalający
na orzeczenie kary
łącznej). W
przypadku
pozostałych
wyroków warunek
pierwszego
chronologicznie
wyroku, który zapadł
przed popelnieniem
przez sprawcę
kolejnego
(kolejnych)
przestępstwa nie
ziścił się. W
tym stanie sprawy
zdecydowanie

korzystniejsze stają się uregulowania przepisu art. 85 & 1 i 2 d. k.k. tj. obowiązującego w okresie od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku, zgodnie z którym podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Warunek ten spełniają wyroki opisane w pkt. I i III części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi dnia 17 listopada 2014 roku sygn. akt VI K 715/14 , wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 9 marca 2020 roku sygn. akt II K 811/19), gdyż orzeczone nimi kary pozbawienia wolności nie zostały dotychczas wykonane.

Zauważenia

wymaga, że w przypadku łączenia kar w wyroku łącznym według aktualnego stanu prawnego obowiązującego od 24 czerwca 2020

roku skazany miałby do odbycia karę 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku opisanego w pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego, oraz ewentualną karę łączną obejmującą kary jednostkowe pozbawienia wolności z wyroków opisanych w pkt. III i IV części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (która nie mogłaby być ukształtowana na zasadzie absorpcji, gdyż nie pozwala na to aktualny przepis art. 86 & 1 k.k.), a zatem co najmniej karę 8 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, a w obecnej sytuacji ma do odbycia karę 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności z przedmiotowego wyroku łącznego i karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku opisanego w pkt. IV części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (czyli karę 8 lat pozbawienia wolności).

Prawidłowo uznał sąd rejonowy, iż brak jest podstaw do połączenia kary zastępczej pozbawienia wolności określonej w miejsce kary zasadniczej grzywny orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt. II części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (wyrok Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 11 grudnia 2015 roku sygn. akt II K 579/15) i należycie swoje stanowisko uzasadnił.

Słusznie sąd ten przyjął zaistnienie negatywnej przesłanki z art. 85 & 3 d. k.k. do połączenia wyrokiem łącznym kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt. IV części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 9 września 2020 roku sygn. akt VII K 265/20).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego

utrwalony jest
pogląd, że
popelnienie
przestępstwa po
upływie zezwolenia
na opuszczenie
zakładu karnego,
a więc w czasie
już bezprawnego
przebywania na
wolności stanowi
negatywną
przesłankę w
rozumieniu art. 85 &
3 d. k.k.. Bezprawne
przebywanie
skazanego poza
zakładem karnym
nie powinno go
premiować w tym
sensie, że
zachodziłaby
możliwość łączenia
kar, co nie
wchodziłoby w
rachubę przy
zgodnym z prawem
jego przebywaniem
poza zakładem
karnym. Skutek w
postaci niemożności
łączenia kary
wynikający z art.
85 & 3 d. k.k.
powstanie, gdy już
po wprowadzeniu
kary do wykonania
skazany swoim
nielegalnym
zachowaniem
doprowadzi do
sytuacji, w której
kara ta nie
będzie przez niego
faktycznie
wykonywana.
Przyjęcie możliwości
łączenia kary
orzeczonej za
przestępstwo tzw. "

niepowrotu " z art. 242 & 1 i 2 lub 3 k.k. z karą w toku wykonywania której skazany uzyskał przepustkę (czy przerwę jak w przedmiotowej sprawie), uznać należy za absurdalne i niemożliwe do zaakceptowania.

Przy takiej bowiem wykładni kara wymierzona za przestępstwo z art. 242 & 1 i 2 lub 3 k.k. podlegałaby łączeniu z karą, której odbywania w zakładzie karnym chciał uniknąć skazany (zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 19 stycznia 2017 roku I KZP 12/16).

Dlatego również wniosek obrońcy skazanego zgłoszony na rozprawie odwoławczej o połączenie karą łączną w trybie wyroku łącznego wyroków opisanych w pkt. I, III i IV części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego nie może zostać uwzględniony.

Nieobjęcie zaś wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia

17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1070/12, czyni niemożliwym uwzględnienie wniosku skazanego o zaliczenie na poczet orzeczonej niniejszym wyrokiem kary łącznej, kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej tymże wyrokiem i odbytej w okresie od 18 stycznia 2016 roku do 16 lipca 2016 roku.

Nie nosi cech rażącej niewspółmierności orzeczona kara łączna 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

O rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w

następstwie
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw wymiaru
kary określonych w
art. 53 kk oraz zasad
ukształtowanych
przez orzecznictwo
Sądu Najwyższego
(orzeczenie Sądu
Najwyższego w
sprawie o sygnaturze
akt III KR 254/73,
OSNPG 1974, nr 3-4,
poz. 51).

Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
nie uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy - innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11 kwietnia 1985 r., V
KRN 178/85).

Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,

że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt V KRN 78/74, OSNKW 12/1974, poz. 234). Wobec skazanego nie można było wymierzyć kary łącznej pozbawienia wolności w niższej wysokości przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk obowiązującego od 1 lipca 2015 r. do 24 czerwca 2020 r., sąd wymierza karę łączną od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu. Wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi

między
prawomocnie
osądzonymi
czynami. Relacje te
sprowadzają się do
określenia, jak bliski
związek
przedmiotowo –
podmiotowy łączy te
czyny. Im bliższe
są te relacje,
tym bardziej wyrok
łączny powinien
być zbliżony do
dopuszczalnego
minimum,
uwarunkowanego
wysokością kar
orzeczonych za
przestępstwa objęte
tym wyrokiem, im
związek ten
luźniejszy, tym
przeważać powinno
kumulowanie
poszczególnych kar
(zob. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
25.10.1983 roku, IV
KR 213/83, Legalis
numer 23936; wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 15.05.1990
roku, IV KR 80/90,
Legalis numer
26965). Przez
związek
przedmiotowo –
podmiotowy należy
zaś rozumieć,
podobieństwo
rodzajowe
zbiegających się
przestępstw,
motywację oraz
czas i miejsce
popelnienia każdego
z nich.

W warunkach przedmiotowej sprawy związek przedmiotowo – podmiotowy czynów objętych karą łączną nie był na tyle silny, by okoliczność ta uzasadniała orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu postulowanej zasady absorpcji.

Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku, IV KKN 39/99, KZS 2010 nr 6A, poz. 213, Legalis nr 288349). Popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za

orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lipca 2000 roku, II AKA 171/00, Legalis nr 48086).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż D. B. popełnił znaczną ilość przestępstw, bo aż pięciokrotnie wkraczał w konflikt z prawem, w dodatku były to czyny godzące w różne dobra prawne (bezpieczeństwo w komunikacji i wymiar sprawiedliwości). Analiza czynów, w szczególności dat ich popełniania wskazuje, że skazany kontynuował przestępczy proceder na przestrzeni 8 lat. Uprzednia karalność nie uświadomiła mu powagi konsekwencji, jakie pociąga za sobą popełnianie przestępstw i skutecznie nie przekonała go o nieopłacalności takiego postępowania. A w tych okolicznościach wychowanie

sprawcy nie może być tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary łagodnej, gdyż w tej sytuacji jedynie kara dolegliwa pozostaje czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy faktu nieopłacalności łamania prawa i związanych z tym konsekwencji.

Sam fakt poprawnego funkcjonowania w warunkach izolacji nie stanowi automatycznie podstawy do nagradzania go wydaniem wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Bezproblemowe funkcjonowanie w warunkach więziennych, poszanowanie regulaminu i przelóżonych oraz nieprezentowanie konfliktowych sytuacji jest postępowaniem, którego należy wymagać od skazanego i które nie powinno zależeć wyłącznie od jego dobrej woli.

Ponadto, zachowanie skazanego, który

mimo swego młodego wieku, od kilku lat popełnia przestępstwa, można uznać za stałe i systematyczne kroczenie drogą przestępstwa.

Z uwagi na powyższe właściwa jest zatem konstatacja sądu merytorycznego, iż w przypadku skazanego nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji, istnieją natomiast podstawy do zastosowania zasady mieszanej wypośrodkowanej.

Poza tym, zważywszy przy uwzględnieniu treści art. 86 § 1 k.k., że sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w granicach od 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat pozbawienia wolności, nie można ocenić kary łącznej 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności za rażąco i niewspółmiernie surową.

Wniosek

wniosek skazanego o zmianę wyroku

zasadny

<p>poprzez objęcie wyrokiem łącznym również wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1070/12, którym orzeczono karę 6 pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji oraz wniosek obrońcy skazanego o połączenie karą łączną w trybie wyroku łącznego wyroków opisanych w pkt. I, III i IV części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>wnioski niezasadne z przyczyn wskazanych powyżej</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.	Sąd odwoławczy z urzędu dostrzegł nieprawidłowe zaliczenie na podstawie art. 577 k.p.k. okresów kary pozbawienia wolności odbytych w sprawach podlegających łączeniu w trybie wyroku łącznego,. Zaliczenie to objęło przewidywany na przyszłość czas odbywania kar pozbawienia wolności od 12 grudnia 2019 roku do 19 listopada 2024 roku i od 19 listopada 2024 roku do 18 maja 2025 roku.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczeniu na poczet kary łącznej podlegają okresy kar pozbawienia wolności odbytych w sprawach podlegających łączeniu.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zastosowany sposób łączenia kar pozbawienia wolności w oparciu o przepisy prawa karnego obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 23 czerwca 2020 roku, wymiar kary łącznej pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W tym zakresie wyrok słuszny, zarzuty i wnioski apelacji niezasadne.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 4 w ten sposób, że wyeliminował czasookres od 12 grudnia 2019 roku do 19 listopada		

<p>2024 roku i od 19 listopada 2024 roku do 18 maja 2025 roku, po czym treść tego rozstrzygnięcia uzupełnił w ten sposób, że zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie VI K 715/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi od 12 grudnia 2019 roku godz. 09:50</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powody zmiany wyroku zostały wskazane w pkt. 4.1 niniejszego opracowania.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej wg stawek określonych w & 2 pkt. 1 w zw. z & 4 ust. 1 i 3 w zw. z & 17 ust. 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714).	
3.	Stosownie do art. 624 & 1 k.p.k., mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w	

	postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	skazany		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zasada łączenia kar pozbawienia wolności i wymiar kary łącznej		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------